

Sprawa C-330/24**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym****Data wpływu:**

6 maja 2024 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Nejvyšší správní soud (Republika Czeska)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

25 kwietnia 2024 r.

Strona skarżąca:

Celní jednatelství Zelinka s. r. o.

Strona pozwana:

Generální ředitelství cel

POSTANOWIENIE

Nejvyšší správní soud [...] w sprawie wniesionej przez: **Celní jednatelství Zelinka s. r. o.**, [...] [strona skarżąca] przeciwko: **Generální ředitelství cel** [...] [strona pozwana] w przedmiocie skargi skierowanej przeciwko decyzji wydanej przez stronę pozwaną w dniu 21 listopada 2022 r. [...] w postępowaniu ze skargi kasacyjnej strony skarżącej w przedmiocie wyroku wydanego przez Městský soud v Praze (sąd okręgowy w Pradze, Republika Czeska) w dniu 13 lipca 2023 r., sygnatura 10 Af 2/2023–57,

orzekł, co następuje:

I. Do Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej **skierowane zostaje** następujące pytania prejudycjalne:

Czy pojęcie „omyłkowo” zawarte w art. 116 ust. 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny należy interpretować w ten sposób, że dług celny może zostać przywrócony tylko wtedy, gdy do zwrotu należności celnej doszło wskutek nieumyślnego działania organu celnego, czy

też za omyłkę w rozumieniu tego przepisu można uznać również przeprowadzoną przez organ celny błędną analizę klasyfikacji taryfowej towaru?

[...]

Uzasadnienie

I. Stan faktyczny

[1] Celní jednatelství Zelinka s. r. o. (zwana dalej „stroną skarżącą”) importuje do Unii Europejskiej wyroby elektroniczne AXIS S20xx (zwane dalej „towarami”) w celu dopuszczenia ich do obrotu. Strona skarżąca pierwotnie zaklasyfikowała te wyroby jako objęte kodem nomenklatury celnej CN 8521 90 00 90, któremu odpowiada stawka celna w wysokości 8,7 %. Celní úřad pro hlavní město Prahu [urząd celny dla miasta stołecznego Pragi] wymierzył następnie stronie skarżącej należność celną odpowiadającą zadeklarowanemu kodowi nomenklatury celnej w kwocie 1 541 018 CZK.

[2] Strona skarżąca złożyła następnie w Celní úřad pro hlavní město Prahu [urząd celny dla miasta stołecznego Pragi] wniosek o zmianę klasyfikacji taryfowej tych towarów na podpozycję 8517 62 00 00 Nomenklatury Scalonej, której odpowiada stawka celna w wysokości 0 %. Częścią składową tego wniosku był również wniosek o zwrot cła. Strona skarżąca załączyła do swojego wniosku Závažnou informaci o sazebním zařazení zboží od Celního úřadu pro Olomoucký kraj [wiązącą informację taryfową z urzędu celnego dla regionu ołomunieckiego] [...], zgodnie z którą te same towary zostały w ramach rozpatrywania wniosku złożonego przez inny podmiot zaklasyfikowane jako objęte kodem taryfowym 8517 62 00 00. Celní úřad pro hlavní město Prahu [urząd celny dla miasta stołecznego Pragi] uwzględnił wniosek strony skarżącej i zwrócił jej cło w wysokości kwocie CZK.

[3] W dniu 8 czerwca 2021 r. Celní úřad pro Jihomoravský kraj [urząd celny regionu południowomorawskiego] przeprowadził u strony skarżącej kontrolę zwolnionych towarów, mającą na celu weryfikację klasyfikacji taryfowej towarów zadeklarowanych w zgłoszeniach celnych. Po przeprowadzeniu tej kontroli doszedł on do wniosku, że towary powinny być zostać prawidłowo zaklasyfikowane jako objęte kodem taryfowym 8521 90 00 90, do którego zostały zaklasyfikowane pierwotnie. W związku z tym w drodze uzupełniających decyzji domiarowych zażądał on od skarżącej zapłaty należności celnych w łącznej kwocie 1 541 018 CZK. Strona skarżąca wniosła odwołanie od tych uzupełniających decyzji domiarowych do Generální ředitelství cel [głównego urzędu cel], który uwzględnił to odwołanie, podnosząc w uzasadnieniu swojej decyzji, że sytuacja powinna zostać rozwiązana poprzez przywrócenie długu celnego zgodnie z art. 116 ust. 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 grudnia 2013 r. 10. 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny (zwanego dalej „kodeksem celnym”), który umożliwia przywrócenie

długu celnego w przypadku omyłkowego przyznania zwrotu lub umorzenia należności celnych.

[4] Następnie Celní úřad pro hlavní město Prahu [urząd celny dla miasta stołecznego Pragi] dziewięcioma decyzjami z dnia 17 marca 2022 r. zadecydował o przywróceniu długu celnego w łącznej kwocie 1 541 018 CZK, ponieważ uznał, że w niniejszej sprawie cło zostało zwrócone z powodu błędu organu celnego polegającego na nieprawidłowym zaklasyfikowaniu towarów strony skarżącej jako objętych kodem nomenklatury celnej 8517 62 00 00, któremu odpowiada stawa celna w wysokości 0 %. Strona skarżąca odwołała się od tych decyzji do Generální ředitelství cel [główny urząd ceł], który decyzją z dnia 21 listopada 2022 r. oddalił odwołanie i utrzymał w mocy decyzję Celní úřad pro hlavní město Prahu [urząd celny dla miasta stołecznego Pragi].

[5] Strona skarżąca wniosła skargę na tę decyzję, którą wydał Generální ředitelství cel [główny urząd ceł], do Městský soud v Praze [sąd okręgowy w Pradze, zwany dalej „sądem okręgowym“), który tę skargę oddalił. Sąd okręgowy uznał, że art. 116 ust. 7 kodeksu celnego znajduje zastosowanie w przedmiotowej sprawie, gdyż dotyczy on merytorycznych wad wydawanych przez organy celne decyzji. W niektórych wersjach językowych kodeksu celnego posłużono się odpowiednio terminem „error” (angielski) i „errore” (hiszpański), który w języku prawnym ma raczej znaczenie „błędu”, niż „omyłki”. W czeskim tłumaczeniu tego przepisu doszło do pomylenia szerszego pojęcia „nienależnie”, czyli sprzecznie z przepisami prawnymi, z węższym pojęciem „omyłkowo”, czyli w sposób całkowicie nieumyślny. Zdaniem sądu okręgowego art. 116 ust. 7 kodeksu celnego ma zatem zastosowanie do sytuacji, w których dług celny został zwrócony nienależnie, co miało miejsce w niniejszym przypadku.

[6] Strona skarżąca wniosła od wyroku sądu okręgowego skargę kasacyjną do Nejvyšší správní soud [Naczelny Sąd Administracyjny]. Podnosi w niej, że użyte w art. 116 ust. 7 kodeksu celnego pojęcie „omyłkowo” nie odnosi się do przypadków, gdy cło zostało zwrócone nienależnie, a jedynie do przypadków, gdy zostało zwrócone omyłkowo. Celem tego przepisu jest zapobieganie sytuacjom, w których zwrot lub umorzenie należności celnych jest wynikiem nieumyślnego działania organu celnego, nie zaś naprawienie sytuacji, w której organ celny błędnie ocenił istotne w danej sprawie okoliczności faktyczne. Artykuł 116 ust. 7 kodeksu celnego należy interpretować w sposób zawężający. Gdyby jedynym ograniczeniem jego stosowania był trzyletni termin przedawnienia wynikający z art. 103 kodeksu celnego, wówczas za każdym razem, gdy dochodziłoby do zwrotu cła, dana strona musiałaby czekać kilka lat, zanim mogłaby nabrać pewności, że nie będzie musiała ponownie uiścić zwróconego cła.

[7] Ustosunkowując się do skargi kasacyjnej Generální ředitelství cel [główny urząd ceł] stwierdził, że art. 116 ust. 7 kodeksu celnego należy interpretować również za pomocą metod innych niż wykładnia językowa, a zatem ma on zastosowanie również do rozpatrywanej sprawy, w której zwrot należności

celnych wynikał z błędnej analizy, jaką przeprowadził organ celny przy klasyfikacji towarów do określonego kodu nomenklatury celnej.

II. Mające zastosowanie prawo UE

[8] Artykuł 116 ust. 7 kodeksu celnego w czeskiej wersji językowej stanowi:

Jeżeli gdy organy celne omyłkowo [„omyłem”] przyznały zwrot lub umorzenie, pierwotny dług celny zostaje przywrócony, jeżeli nie uległ przedawnieniu na mocy art. 103. W takich przypadkach wszelkie odsetki wypłacone na podstawie ust. [6] akapit drugi podlegają zwrotowi.

[9] Ustęp 7 jest powiązany z ustępem 1, regulującym zwrot i umorzenie cła, który brzmi następująco:

Z zastrzeżeniem warunków ustanowionych w niniejszej sekcji kwoty należności celnych przywozowych lub wywozowych podlegają zwrotowi lub umorzeniu z następujących powodów:

- a) zawyżenie kwot należności celnych przywozowych lub wywozowych;*
- b) towary wadliwe lub niezgodne z warunkami umowy;*
- c) błąd właściwych organów;*
- d) zasada słuszności.*

Kwota należności celnych przywozowych lub wywozowych podlega zwrotowi, w przypadku gdy została ona uiszczona, a dotyczące ich zgłoszenie celne zostało unieważnione zgodnie z art. 174.

[10] Zgodnie z art. 79 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 450/2008 z dnia 23 kwietnia 2008 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (zwany dalej „rozporządzeniem 450/2008”), które obowiązywało przed przyjęciem kodeksu celnego mającego zastosowanie w niniejszej sprawie, zobowiązywało następujące uregulowanie: *W przypadku gdy właściwe organy omyłkowo przyznają zwrot lub umorzenie, pierwotny dług celny zostaje przywrócony, o ile nie uległ przedawnieniu na mocy art. 68.*

[11] Na mocy art. 242 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (zwanego dalej „rozporządzeniem 2913/92”) obowiązywała regulacja, że *jeżeli dług celny został umorzony lub odpowiednie należności zostały zwrócone omyłkowo, pierwotny dług staje się ponownie należny. Odsetki wypłacone zgodnie z art. 241 podlegają zwrotowi.*

III. Analiza pytania prejudycjalnego

[12] Nejvyšší správní soud [Naczelny Sąd Administracyjny] doszedł do wniosku, że dla oceny prawidłowości przywrócenia długu celnego przez organy celne w sprawie skarżącej istotne jest to, jaką wykładnię należy nadać pojęciu „omyl” [„omyłkowo”], użytego w czeskiej wersji art. 116 ust. 7 kodeksu celnego. Strony nie zgadzają się jednak co do tego, jaką wykładnię należy nadać temu pojęciu. Skarżąca stoi na stanowisku, że przywrócenie długu celnego na podstawie tego przepisu może mieć miejsce jedynie w przypadku, gdy zwrot lub umorzenie należności celnych jest wynikiem działania organu celnego, którego nie zamierzał on dokonać. Według Generální ředitelství cel [głównego urzędu cel] i sądu okręgowego do przywrócenia długu celnego może dojść nawet wówczas, gdy należność celna została zwrócona lub umorzona nienależnie, tj. w wyniku popełnienia przez organy celne błędu polegającego na nieprawidłowej ocenie tego, jakiej klasyfikacji taryfowej towarów należy dokonać w ramach kodu nomenklatury celnej. Gdyby to strona skarżąca miała rację, jej dług celny nie mógłby zostać przywrócony. Gdyby to strona pozwana miała rację, można by było przywrócić dług celny z zastrzeżeniem spełnienia innych warunków, w szczególności tych dotyczących przedawnienia.

[13] Na podstawie orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zwanego dalej „TSUE”) Nejvyšší správní soud [Naczelny Sąd Administracyjny] wywiódł, że pojęcie „omyłkowo” w rozumieniu Kodeksu celnego czy wcześniejszych aktów unijnych regulujących tę samą kwestię nie zostało w żaden sposób zdefiniowane. Chociaż TSUE użył terminu „omyl” [„omyłkowo”] w [czeskojęzycznych wersjach] niektórych wyrok[ów] (np. w wyrokach z dnia 20.10.2005 R. w sprawie C-468/03, Overland Footware, z dnia 5 października 2006 r. w sprawie C-100/05, ASM Lithography lub z dnia 15 lipca 2010 r. w sprawie C-234/09, DSV Road), nie użył go bezpośrednio w odniesieniu do działania organów celnych, ale w odniesieniu do działania importera towarów. Jednak również w tych sprawach TSUE nie dokonał bezpośredniej wykładni tego pojęcia. Definicji „omyłkowego” działania właściwych organów nie zawiera orzecznictwo TSUE w sprawach dotyczących podatków lub też dotacji.

[14] Spośród podobnych mu pojęć w orzecznictwie TSUE dokonano przykładowo wykładni pojęcia „nieprawidłowych i niekompletnych danych” w taki sposób, że obejmuje ono zarówno błędy lub braki merytoryczne, jak i te dotyczące wykładni obowiązującego prawa (por. wyrok z dnia 16 października 2014 r. w sprawie C-387/13, VAEX Varkens- en Veehandel, pkt 50 i przytoczone tam orzecznictwo). Pojęcie to jest niekiedy mylone w orzecznictwie TSUE z pojęciem „błędu”, które obejmuje nie tylko błędy rzeczowe, ale również niezamierzone braki oraz wszelkie zgłoszenia, których dokonano z naruszeniem przepisu celnego (zob. wyrok z dnia 16 lipca 2020 r. w sprawie C-97/19, Pfeifer & Langen GmbH & Co. KG, pkt 54). Niemniej jednak również to orzecznictwo dotyczyło błędu popełnionego przez importera towarów, nie zaś przez organy celne.

[15] W odniesieniu do błędu organów celnych TSUE w pkt 32 wyroku z dnia 18 października 2007 r. w sprawie C-173/06 Agrover stwierdził, że charakter

błędu popełnionego przez właściwe organy celne „jest oceniany z uwzględnieniem stopnia skomplikowania lub jasności danej regulacji oraz długości czasu, w którym organy trwały w błędzie (wyrok z dnia 3 października 2007 r. w sprawie Biegi Nahrungsmittel i Commonfood/Komisja, C-499/03 P, Rec. 2005, s. I-1751, pkt 47 i 48 oraz cytowane tam orzecznictwo). Ponadto TSUE odniósł się do błędu organów celnych w wyroku z dnia 10 grudnia 2015 r. w sprawie C-427/14 Veloserviss, w którym orzekł, że jedynie błędy wynikające z [aktywnego] działania właściwych organów powodują powstanie uprawnienia do odstąpienia od retrospektywnego pokrycia przywrócenia należności celnych. W takim przypadku importer może powołać się na uzasadnione oczekiwania i dobrą wiarę odnośnie prawidłowości działań organów celnych. Wyrok ten dotyczył jednak zastosowania art. 220 ust. 2 lit. b) rozporządzenia 2913/92, a nie jego art. 242, w którym uregulowane było przywrócenie długu celnego.

[16] Nejvyšší správní soud [Naczelny Sąd Administracyjny] stwierdził zatem, że w dotychczasowym orzecznictwie TSUE nie można znaleźć odpowiedzi na pytanie, jak należy interpretować pojęcie „omyl” [„omyłkowo”] w rozumieniu art. 116 ust. 7 kodeksu celnego. Nejvyšší správní soud [Naczelny Sąd Administracyjny] skłania się ku stanowisku Generální ředitelství cel [głównego urzędu cel] i sądu okręgowego, że do przywrócenia długu celnego na podstawie tego przepisu może dojść również wówczas, gdy omyłka organu celnego polegała na dokonaniu błędnej analizy tego, jak należy zaklasyfikować dany towar jako objęty określonym kodem nomenklatury celnej. Niewątpliwie taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie, w której Celní úřad pro hlavní město Prahu [urząd celny dla miasta stołecznego Pragi] zwrócił stronie skarżącej cło ze względu na to, że zaklasyfikował jej towary jako objęte niewłaściwym kodem nomenklatury, któremu odpowiada zerowa stawka celna, na podstawie Závazné informace sazebního zařazení zboží od Celního úřadu pro Olomoucký kraj [wiążącej informacji taryfowej z urzędu celnego dla regionu ołomunieckiego], która następnie okazała się nieprawidłowa, jak również sprzeczna z rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2021/532 z dnia 22 kwietnia 2021 r. dotyczącym klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury Scalonej, w którym ujednolicono klasyfikację taryfową tych konkretnych towarów w całej UE poprzez objęcie ich kodem taryfowym 8521 90 00, któremu odpowiada stawka celna w wysokości 8,7 %.

[17] Przyjęta przez stronę skarżącą wykładnia art. 116 ust. 7 kodeksu celnego, zgodnie z którą artykuł ten może być stosowany wyłącznie w przypadku, gdy organ celny dokonał zwrotu należności celnych całkowicie nieumyślnie, wprowadzałaby istotne i nieuzasadnione ograniczenie możliwości stosowania tego artykułu. W takim przypadku organy celne miałyby możliwość przywrócenia długu celnego tylko wówczas, gdyby np. nieumyślnie dokonały zwrotu należności celnej na rachunek niewłaściwego podmiotu lub wydały decyzję o zwrocie lub umorzeniu należności celnej na rzecz niewłaściwego podmiotu. Nejvyšší správní soud [Naczelny Sąd Administracyjny] jest zdania, że nie było to intencją prawodawcy unijnego. Chociaż [czeska wersja] rozporządzenia 450/2008, w którym zawarta regulacja poprzedzała obecny kodeks celny, również odnosiła

się do omyłki organów celnych przy zwrocie lub umorzeniu cła jako przesłanki przywrócenia długu celnego, z czeskiej wersji art. 242 rozporządzenia 2913/92, które poprzedzało dwa wyżej wymienione rozporządzenia, jasno wynikało, że warunkiem przywrócenia długu celnego jest bezprawny, tj. nienależny zwrot cła. Ani z kodeksu celnego, ani z innych przepisów unijnych regulujących tę dziedzinę nie wynika, aby ustawodawca unijny zamierzał ograniczyć przesłankę tego przywrócenia do przypadków zwrotu lub umorzenia należności celnych na podstawie nieumyślnego działania organów celnych. Nejvyšší správní soud [Naczelny Sąd Administracyjny] jest bowiem przekonany, że gdyby unijny prawodawca chciałby uczynić tę przesłankę bardziej rygorystyczną, uczyniłby to.

[18] Ponadto Nejvyšší správní soud [Naczelny Sąd Administracyjny] stwierdził, że w art. 116 ust. 7 kodeksu celnego w niektórych wersjach językowych nie uzależniono przywrócenia długu celnego od popełnienia nieumyślnej omyłki przez organ celny, jak ma to miejsce w wersji czeskiej [czy też polskiej], lecz posługuje się terminami bliższymi czeskiemu pojęciu „uchybień”, które ma szersze znaczenie. Tak jest np. w angielskiej wersji kodeksu celnego, która posługuje się terminem „error”, który w języku prawniczym jest bliższy czeskiemu terminowi „uchybień” czy też „błąd”. Wersja hiszpańska posługuje się terminem „errore”, portugalska „erradamente”, a francuska wersja omawianego przepisu używa wyrażenia „ont accordé à tort”. Niemiecka wersja przepisu posługuje się terminem „unrecht”, który jest bliższy czeskiemu terminowi „nesprávně” [„niedopowiednio”] niż terminowi „omyłem” [„omyłkowo”]. Nejvyšší správní soud [Naczelny Sąd Administracyjny] jest zdania, iż z tych wersji jasno wynika, że celem art. 116 ust. 7 kodeksu celnego jest doprowadzenie do przywrócenia długu celnego w przypadkach, gdy organy celne nie działały przy zwrocie należności celnej zgodnie z prawem, to znaczy popełniły błąd, na przykład podczas klasyfikacji towarów jako objętych danym kodem nomenklatury celnej, jak miało to miejsce w niniejszym przypadku.

[19] Czeska wersja art. 116 ust. 7 kodeksu celnego nie jest jednak jedyną, w której użyto terminu innego niż „uchybień” czy też „błąd”. Słowacka wersja tego przepisu używa terminu „omyłom”, który całkowicie odpowiada terminowi czeskiemu. Polska wersja tego przepisu posługuje się terminem „omyłkowo”, podczas gdy w art. 116 ust. 1 kodeksu celnego na określenie uchybienia ze strony organów celnych uzasadniającego zwrot lub umorzenie należności celnych użyto innego terminu „błąd”. Nie można zatem stwierdzić, że tylko czeska wersja przepisu różni się od pozostałych wersji językowych.

[20] Zgodnie z orzecznictwem TSUE wszystkie wersje językowe aktów prawnych UE są na równi autentyczne, a zatem Nejvyšší správní soud [Naczelny Sąd Administracyjny] nie mógł przyjąć, że niektóre wersje językowe art. 116 ust. 7 kodeksu celnego posługiwały się tym samym pojęciem, jak to użyte w art. 242 rozporządzenia 2913/92. TSUE już w wyroku z dnia 6 października 1982 r. w sprawie C-283/81 Srl Cilfit, pkt 18, stwierdził, że „wspólnotowe akty prawne są sporządzane w różnych językach, a różne wersje językowe są jednakowo wiążące” (tłumaczenie sporządzone przez Nejvyšší správní soud

[Naczelny Sąd Administracyjny]). W pkt 13 wyroku z dnia 19 kwietnia 2007 r. w sprawie C-63/06 UAB Profisa TSUE podsumował to orzecznictwo w następujący sposób: „Z utrwalonego orzecznictwa wynika, że konieczność stosowania, a zatem i jednolitej wykładni przepisów prawa wspólnotowego, wykluczają, by w razie wątpliwości treść danego przepisu była rozpatrywana w sposób oderwany w jednej z jego wersji, lecz przeciwnie, wymagają one, by był on interpretowany i stosowany w świetle jego wersji istniejących w innych językach urzędowych (wyroki z dnia 12 listopada 1969 r. w sprawie 29/69 Stauder przeciwko Ulm, Rec. s. 419, pkt 3; z dnia 7 lipca 1988 r. w sprawie 55/87 Moksel, Rec. s. 3845, pkt 15, oraz z dnia 2 kwietnia 1998 r. w sprawie C-296/95 EMU Tabac i in., Rec. s. I-1605, pkt 36”. Podobnie w pkt 24 wyroku z dnia 13 września 2018 r. w sprawie C-287/17 Česká pojišť'ovna, a. s./WCZ, spol. s r. o., TSUE stwierdził: „Otóż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sformułowania użytego w jednej z wersji językowych przepisu prawa Unii nie można traktować jako jedynej podstawy jego wykładni lub przyznawać mu w tym zakresie pierwszeństwa względem innych wersji językowych. Przepisy prawa Unii należy interpretować i stosować w sposób jednolity w świetle wersji sporządzonych we wszystkich językach urzędowych Unii Europejskiej (wyrok z dnia 6 czerwca 2018 r., Tarragó da Silveira, C-124/17, EU:C:2018:398, pkt 20)”.

[21] Nejvyšší správní soud [Naczelny Sąd Administracyjny] nie był zatem w stanie ustalić, które z pojęć użytych w różnych wersjach językowych art. 116 ust. 7 kodeksu celnego jest prawidłowe i czy w przypadku wersji językowych, które używają w tym przepisie terminu „omyl” [„omyłkowo”], nie chodzi jedynie o błędne tłumaczenie. Nejvyšší správní soud [Naczelny Sąd Administracyjny] stwierdził również, że TSUE w swoim orzecznictwie nie odniósł się jeszcze do znaczenia, jakie ma art. 116 ust. 7 kodeksu celnego czy też artykuły regulujące tę kwestię we wcześniejszych rozporządzeniach. TSUE nie dokonał dotychczas również wykładni pojęcia „omyl” [„omyłkowo”]. Zgodnie z orzecznictwem TSUE sąd krajowy, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego, czyli też Nejvyšší správní soud [Naczelny Sąd Administracyjny], ma obowiązek skierowania do Trybunału podniesionego przed nim pytania dotyczącego wykładni prawa Unii, chyba że stwierdzi, iż pytanie to nie jest istotne dla sprawy lub że dany przepis prawa Unii stanowił już przedmiot wykładni Trybunału, albo że prawidłowe stosowanie prawa Unii jest tak oczywiste, iż nie pozostawia ono miejsca na jakiegokolwiek racjonalne wątpliwości (zob. wyrok TSUE z dnia 6. 2021 r., sprawa C-561/19, Consorzio Italian Management i Catania Multiservizi oraz przywołane tam wcześniejsze orzecznictwo, w szczególności ww. wyrok TSUE w sprawie C-283/81, Cilfit).

[22] Dla niniejszej sprawy zasadnicze znaczenie ma wykładnia, jaką należy nadać pojęciu „omyl” [„omyłkowo”] w rozumieniu art. 116 ust. 7 kodeksu celnego, gdyż tylko na tej podstawie Nejvyšší správní soud [Naczelny Sąd Administracyjny] będzie w stanie ocenić, czy przystąpienie przez organy celne do przywrócenia długu celnego było zgodne z prawem. W związku z tym kwestii tej nie może być uznać za *acte éclairé*, a biorąc pod uwagę jej niejednoznaczność, nie może ona zostać również uznana za *acte clair*.

[...]

DOKUMENT ROBOCZY